

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 marca 2014 r.,
sprawy M. K. M.,
skazanego z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę,
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 23 września 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 26 marca 2013 r.,

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. - Kancelaria Adwokacka - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa i 80/100), zawierającą 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu - sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z dnia 26 marca 2013 r., skazał M. K. M. za przestępstwo z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 3 lat

pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu w dniu 23 września 2013 r. apelacji obrońcy skazanego, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji, łagodząc wymierzoną skazanemu karę pozbawienia wolności do 2 lat; w pozostałym zakresie utrzymał wyrok w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty naruszenia: art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności; art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Podzielić przy tym należy stanowisko prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację.

Na wstępie zauważyć należy, że skarżący pod pozorem naruszenia przepisów prawa procesowego kwestionuje *de facto* w sposób bardzo szeroki ustalenia faktyczne, dążąc tym samym do obejścia zakazu podnoszenia w postępowaniu kasacyjnym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, zawartym w art. 523 § 1 k.p.k. Poza tym Sąd odwoławczy zmienił wyrok Sądu I instancji jedynie w zakresie wymierzonej skazanemu kary, a w związku z tym zarzuty kasacji w istocie skierowane zostały przeciwko rozstrzygnięciu Sądu *a quo*, co stoi w oczywistej sprzeczności z art. 519 k.p.k.

Nie sposób było uznać, że w sprawie doszło do naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w powiązaniu z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Zważyć należy, że Sąd *ad quem* dokonał prawidłowej kontroli odwoławczej, co znalazło swoje odzwierciedlenie w nad wyraz szczegółowym uzasadnieniu. Nie można przy tym stwierdzić, aby w sprawie nie wyjaśniono w sposób wystarczający wszystkich okoliczności, a orzeczenie oparto na niepełnym materiale dowodowym. Zresztą treść tego zarzutu wskazuje, że autor kasacji naruszenie tych przepisów utożsamiał nie z podanymi powyżej okolicznościami, a jedynie z przyjętą przez Sąd *a quo* niekorzystną dla skazanego wersją wydarzeń. Zabieg taki skazany musiał być na

niepowodzenie, albowiem zarzut dotykał w praktyce ustaleń faktycznych, a nie braków postępowania dowodowego.

Drugi z zarzutów kasacji również był bezzasadny. Jego konstrukcja prowadzi do wniosku, że podobnie jak w poprzednim przypadku skarżący wadliwość kontroli instancyjnej utożsamia między innymi z przyjęciem odmiennych niż linia obrony ustaleń faktycznych oraz dokonaniem niekorzystnej dla skazanego oceny materiału dowodowego. Wbrew stanowisku obrońcy w sprawie dokonano oceny materiału dowodowego w ramach swobodnej oceny dowodów. Sąd odwoławczy dokonał prawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu pierwszej instancji, a swoje stanowisko przedstawił w sposób klarowny i szczegółowy. Rozpoznane zostały przy tym wszystkie zarzuty stawiane w apelacji, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu. W sprawie nie doszło więc do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. Słusznie uznano, że w sprawie nie wystąpiły wątpliwości, które winny być rozpatrywane w kontekście art. 5 § 2 k.p.k. Podstawą zarzutu nie mogą w tej sytuacji być subiektywne wątpliwości autora kasacji, do czego szeroko odniesiono się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wobec prawidłowości ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, a zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy, w sprawie nie naruszono również przepisów statuujących ogólne zasady procesu karnego – art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. Sąd Najwyższy nie widzi także jakichkolwiek podstaw do uznania, że niniejsze postępowanie uchybiło art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Trzeci z zarzutów nie mógł również zostać uwzględniony. Autor kasacji kwestionuje w zasadzie oddalenie przez Sąd pierwszej instancji wniosku dowodowego dotyczącego uzyskania danych od operatora telekomunikacyjnego. Zarzut ten, będąc przedmiotem apelacji, został rozpoznany przez Sąd *ad quem*, co znalazło swoje odzwierciedlenie w szczegółowym opisie tej kwestii w treści uzasadnienia (str. 35-36). Podkreślić należy, bez głębszego przytaczania tej argumentacji, że stanowisko Sądu odwoławczego zasługiwało na pełną akceptację, albowiem wnioskowany dowód nie miał waloru rozstrzygającego i żadnego wpływu na treść wyroku.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy potraktował przedmiotową kasację jako bezzasadną w stopniu oczywistym, skutkującym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. skazany został zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Na podstawie art. 616 § 2 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 j.t.), na rzecz obrońcy skazanego z urzędu, adw. M. J., zasądzono kwotę 442,80 zł, w tym podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie przedmiotowej kasacji.